

عنوان مقاله:

تحلیل شکر و ناسپاسی در متون عرفانی با تکیه بر مثنوی عمده الاشعار

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 13، شماره 49 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

حسن قربانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد دهقان

احمدرضا یلمه ها - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد دهقان

خلاصه مقاله:

ناسپاسی و ناشکری به معنی نادیدن لطف منعم است و مراتبی دارد که به شکر زبانی اعتراف به نعمت، شکر قلبی دانستن نعمت از خدا، و شکر عملی اطاعت از منعم تقسیم می شود. شکر در حوزه اخلاقیات بررسی می گردد و یکی از مقامات عرفانی است. قاسمی گنابادی لطف حق را سرچشمه فیوضات الهی می داند که باعث می گردد نعمات بر عبد عطا شود. از این رو، اگر بنده به ولایت امیرالمومنین که مهم ترین و بزرگترین نعمت الهی است؛ معتقد و ملتزم باشد، و از تکبر و خودبینی، آزار و اذیت دیگران خودداری کند، بصیرت او گشوده گردیده و نعمت منعم را در می یابد. آن هنگام است که شکر ایزد گزارده شده است. از آن جا که ناظم، قاسمی گنابادی، در قرن ده هجری قمری می زیسته و گفتمان غالب جامعه ایدئولوژی شیعی است، رمزگان تشیع محبت امیرالمومنین و اوصیا ایشان در جای جای منظومه بیان شده و از مهم ترین و برجسته ترین و بنیادی ترین نعمات الهی معرفی می گردد.

کلمات کلیدی:

قاسمی گنابادی، مثنوی عمده الاشعار، ناسپاسی و کفران نعمت، محبت امیرالمومنین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311575>

